

SIPAN

NOVELLA

ALAN LEZAN

Prolog – *Berlin’de Sipan*

Yağmur, şehrin üzerine ince bir tül gibi asılı duruyordu; Sipan Kotti’de U-Bahn’dan çıktığında ilk fark ettiği şey buydu. Bir an olduğu yerde kaldı, elleri yıpranmış montunun ceplerine gömülü, neon ışıklarının altında renksiz noktalar gibi hareket eden insanları izledi. Berlin gürültülüydü, köşeliydi, sabırsızdı — ama yine de Sipan kendini burada, başka hiçbir yerde olmadığı kadar az yabancı hissediyordu.

Bugün için bir planı yoktu. Sipan hiçbir zaman planlarla yaşamazdı. O seslerle yaşardı, tesadüflerle, sokakların ritmiyle. Bazen inşaatlarda çalışırdı, bazen bir kanepede uyurdu, bazen de ona ait olmayan bir odada. Ve bazen, geceler fazla uzadığında, yıpranmış defterine matematik formülleri karalardı; sanki o formüllerde, hayatında eksik olan bir düzeni bulmaya çalışıyordu.

2

Bir rüzgâr esintisi ıslak beton kokusunu taşıdı. O koku, bir anlığına, ona Qamişlo’yu hatırlattı — tozlu sokakları, kardeşlerinin seslerini, annesinin mutfağını. Ama o anı, güneşte fazla beklemiş bir fotoğraf gibiydi: soluk, kırılğan, neredeyse tanınmaz.

Sipan montunun fermuarını biraz daha yukarı çekti ve yürümeye başladı. Nereye gittiğini bilmiyordu. Belki Luna’ya, belki bir Späti’ye, belki de henüz bilmediği bir yere. Berlin bir labirentti; ama Sipan, içinde kaybolmayı seviyordu.

Sokağı geçti ve bir anlığına yüzü bir su birikintisinde yansıdı. Yirmi altı yaşında bir adam — her yere aitmiş gibi duran ama hiçbir yere tam olarak ait olmayan biri. Bir serseri, bir hayat sanatçısı, kaybolmuş bir matematikçi.

Sipan hafifçe gülümsedi. Gün başlamıştı. Ve o günü, olduğu gibi kabul edecekti.

1 – *Şehir İsimleri Yutar*

Sipan, merdiven boşluğunda birinin bağırmasıyla uyandı. Öfkeli bir çığlık değildi bu; daha çok beton duvarlara sıkışıp kalmış umutsuz bir yankıydı. Üzerinde bir arkadaşının ona bıraktığı, çökmüş bir yatak vardı ve tavana baktı — su lekeleriyle kaplı, sanki Berlin’de tavanlar bile hikâye anlatıyordu; çoğu da hüzünlü.

Yavaşça kalktı, üstünü giydi ve defterini aradı. Eski gazetelerin altında buldu; hiçbirini okumamıştı. Sayfaları karıştırdı, eğri büğrü formülleri, yarım kalmış şiirleri, çoktan unuttuğu yüzlerin çizimlerini gördü. Sonra defteri montunun iç cebine koydu.

3

Dışarıda ıslak asfalt ve sigara dumanı kokusu vardı. Sipan merdivenlerden inerken az önce bağırان adamın yanından geçti. Adam şimdi basamakta oturuyor, sessizce ağlıyordu. Sipan ona başıyla selam verdi; merhametten değil, bu şehrin sessiz bir gerçeğini kabul eder gibi. Berlin’de herkes bir gün ağlardı.

Sokakta Spätis, dönerciler ve grafitiler kaotik bir mozaik oluştuyordu. Sipan bunu seviyordu. Ona düzenin bir yanılsama olduğunu hatırlatıyordu — matematikçilerin dünyayı katlanılır kılmak için uydurduğu bir şey.

Hedefsizce Hermannplatz’a doğru yürüdü. Bir kamyon korna çaldı, bir bisikletli küfretti, bir kadın telefonda yüksek sesle güldü. Berlin bir koroydu ve herkes yanlış şarkı söylüyordu.

Bir kafenin önünde durdu. Camlar buğulanmıştı; içeride insanlar oturuyordu, sanki planları, randevuları, hayatları varmış gibi. Sipan onları, hayvanat bahçesindeki hayvanları izler gibi izledi — merakla ama mesafeli.

Dışarıdaki bir sandalyeye oturdu, sipariş vermek istemese de. Garson yine de geldi. Kısa saçlı, hem yorgun hem uyanık görünen genç bir kadındı.

“Yalnızca oturmak mı?” diye sordu.

“Yalnızca oturmak,” dedi Sipan.

Kadın başını salladı; sanki bu dünyanın en normal siparişiymiş gibi.

Sipan yanından geçen insanları izledi. Bazıları ona baktı, bazıları görmezden geldi. O, kalabalığın içinde bir yüzdü sadece; kimsenin bilmediği bir isim. Ama yine de tuhaf bir özgürlük hissediyordu.

4

Qamişlo’yu düşündü; bildiği sokakları, tanıdığı sesleri. Sonra Berlin’i düşündü; onu yutan sokakları, sesini bastıran kalabalığı.

Bugün nerede çalışacağını bilmiyordu. Belki inşaatta, belki hiç. Belki Luna’yla karşılaşırды, belki başka bir arkadaşıyla, belki kimseyle.

Sipan, vedalaşmadan ayağa kalktı ve yürümeye devam etti.

Şehir isimleri yutardı. Ama onun ismini sindiremeyecekti.

2 – Sokakların Matematiği

Sipan, sanki dünyanın bütün zamanı ona aitmiş gibi Hermannplatz boyunca yürüyordu. İnsanlar, sürekli değişen bir denklemdeki sayılar gibi akıp gidiyordu yanından. Onları izliyordu — meraktan değil, alışkanlıktan. Yarıda bıraktığı matematik eğitiminden beri dünyayı hep örüntüler halinde görürdü. Berlin kaotikti, ama kaosu bile kendi kuralları vardı.

Bir trafik ışığında durdu. Arabalar hızla geçiyor, bisikletliler aralarından kıvrılarak ilerliyor, bir adam kırmızı ışığa aldırmadan bebek arabasını yola sürüyordu. Sipan sahneyi izledi ve düşündü: Bu eksik bir sistem. Herkes kendi fonksiyonuna göre hareket ediyor.

Gülümsedi. Matematik, hayatında onu hiç tamamen terk etmeyen tek şeydi.

5

Bir Späti'ye girip bir mate aldı, aslında para harcamak istemese de. Satıcı ona başıyla selam verdi — gri sakallı, çok şey görmüş gibi duran gözlere sahip bir adam. Sipan böyle insanları severdi. Az konuşurlar ama konuştuklarında doğru bir şey söylerlerdi.

“Yine yollarda mısın?” diye sordu satıcı.

“Ben hep yollardayım,” dedi Sipan.

Adam hafifçe güldü. “Berlin büyük. İnsan kolayca kaybolur.”

“Ben kaybolmam,” dedi Sipan. “Sadece yeni yollar bulurum.”

Tekrar sokağa çıktı. Güneş bulutların arasından savaşılarak kendini gösterdi ve bir anlığına Berlin neredeyse dostça görünüyordu. Sipan bir banka oturdu ve defterini açtı.

Kelimeler değil, çizgiler, eğriler, küçük diyagramlar çizdi. Bir çeşit matematiksel şehir haritasına benziyordu.

Yanına bir kadın oturdu. Rüzgârda dalgalanan kırmızı bir elbise giyiyordu ve yüzü unutulacak gibi değildi.

“Ne çiziyorsun?” diye sordu, ona bakmadan.

“Berlin,” dedi Sipan.

“Berlin’e benzemiyor.”

“Benim kafamda Berlin böyle görünüyor.”

Kadın ona döndü. Gözleri karanlık, meraklı, biraz da tehlikeliydi.

“Sen farklısın,” dedi.

“Herkes farklıdır.”

“Hayır. Çoğu insan aynı olmaya çalışır.”

Sipan defteri kapattı. “Peki ya sen?”

“Ben Janett.”

Sipan başını salladı. Sorular sormadan kendini tanıtan insanları severdi.

“Ben Sipan.”

“Güzel isim.”

“Bir dağdır.”

“Öyleyse sen bir dağ mısın?”

“Belki küçük bir dağ.”

Kadın güldü. Sıcak, özgür bir kahkahaydı; Berlin’e hiç uymayan bir ses.

“Benimle gel,” dedi aniden. “Sana bir şey göstereceğim.”

Sipan düşünmeden ayağa kalktı. Onu sokaklardan, graffitilerin arasından, insanların ve seslerin içinden takip etti.

Nereye gittiklerini bilmiyordu. Ama bu günün yeni bir denklem olduğunu biliyordu. Ve onu çözmeye hazırdı.

3 – *Extravagant Kadınlar*

Janett, Sipan'ı eski ahşap, kahve ve yağmur kokan bir ara sokağa götürdü. Hızlı yürüyordu, neredeyse dans eder gibi; Sipan da ona soru sormadan eşlik etti. Güvensiz olduklarını bildikleri hâlde kendinden emin yürüyen insanları severdi.

Sıradan bir arka avlunun önünde durdu. Yarı açık gri bir kapı, ardında dar bir geçit. Derinlerden elektronik bir ritim yükseliyordu — kalp atışı gibi düzenli bir vuruntu.

7

“Burada,” dedi Janett. “Benim dünyam.”

Sipan içeri adım attı. Avlu, su birikintilerinde yansıyan renkli ışıklarla doluydu. Birkaç kişi sigara içiyor, bazıları parıltılı ceketler giymiş, bazıları çıplak ayaklı, bazıları da gecenin ağırlığını yüzlerinde taşıyordu.

Janett, eski bir kanepede oturan kadına el salladı. Kadın, her hareket ettiğinde su gibi dalgalanan gümüş tellerden bir elbise giymişti. Saçları kısa, siyah ve parlaktı.

“Bu Mira,” dedi Janett. “Dans eder. Ya da yaşar. Bazen ikisi aynı şeydir.”

Mira, Sipan'a sanki içini görüyormuş gibi baktı. “Yenisin,” dedi.

“Ben sadece buradayım,” diye cevap verdi Sipan.

“Kimse sadece burada olmaz.”

Janett güldü. “O farklı. Hesaplamayan bir matematikçi.”

“Ah,” dedi Mira. “Düşünen ama nereye gittiğini bilmeyen bir adam.”

Sipan, kanepenin koluna oturdu. Mira’yı hemen sevmiştir. Her gün kendini yeniden yaratan kadınlardandı. Gösterişliydi ama gösterişten değil — hayatta kalma içgüdüsünden.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Janett.

“Seni takip ediyorum.”

“Neden?”

“Bana bir şey göstereceğini söyledin.”

Janett memnuniyetle başını salladı. Tereddüt etmeyen insanları severdi.

8

Binanın içinde sıcak bir hava vardı. Duvarlar projeksiyonlarla kaplıydı — renkler, şekiller, düşünce gibi hareket eden yüzler. Ortada küçük bir sahne duruyordu; etrafı minderler ve eski koltuklarla çevriliydi.

“Prova yapıyoruz,” dedi Janett. “Bir performans için. Mira dans ediyor, ben yazıyorum, diğerleri...”

Yerde kabloları ayıklayan bir grubu işaret etti. “...benim anlamadığım şeyler yapıyor.”

Mira sahneye çıktı. Müzik yükseldi, titreşti. Mira önce yavaş, sonra hızlı, sonra tekrar yavaş hareket etti — ne durmak ne de savrulmak isteyen bir sarkaç gibi.

Sipan izledi. Dansı anlamazdı ama örüntüleri anlardı. Mira, ışık ve gölgeden, acı ve özgürlükten oluşan bir örüntüydü.

Janett yanına oturdu. “Hesap yapıyor gibisin.”

“Onu anlamaya çalışıyorum.”

“Mira anlaşılmaz. Hissedilir.”

Sipan başını salladı. Belki de matematikle hayat arasındaki fark buydu. Matematik düzen isterdi. Hayat ise hareket.

Prova bittikten sonra üçü yerde oturdu. Mira şişeden şarap içiyor, Janett defterine bir şeyler karalıyordu. Sipan ikisini ateş izler gibi izliyordu — büyülenmiş ama dikkatli.

“Bize uyuyorsun,” dedi Mira birden.

“Ben hiçbir yere uymam.”

“Tam da bu yüzden.”

Janett başını yana eğdi. “Bu akşam burada kal. Sonra müzik yapacağız. Ve kaos.”

9

Sipan kısa bir an düşündü. Sonra, “Kalıyorum,” dedi.

Nedenini bilmiyordu. Belki Janett’in onu doğal bir davetle içeri çekmesi yüzündendi. Belki Mira’nın kendinden korkmayan biri gibi dans etmesiydi. Belki de Berlin’in bazen insanın aramadığı kapıları açmasıydı.

Ya da belki, bu iki kadın — gösterişli, özgür, tehlikeli — onu planlamadığı bir hikâyeye sürükleyeceklerini hissettiği içindi.

Ve Sipan, hikâyelerin peşinden giden bir adamdı.

4 – İnşaat

Sabah, Sipan inşaat alanına girdiğinde toz, soğuk kahve ve nemli beton kokuyordu. Kötü uyumuştı — fazla ses, fazla müzik, Janett ve Mira’yla arka avluda içilen fazla şarap. Ama

yorgunluk onun için bir engel değildi. Taşınan bir hal gibiydi; insan onu yanında taşır, olur biter.

İşçiler çoktan bir araya toplanmıştı. Bazıları sigara içiyor, bazıları termoslarından kahve yudumluyor, bazıları da günü fark etmemek ister gibi boşluğa bakıyordu. Sipan bu adamları severdi. Az konuşurlar ama konuştuklarında yalan söylemezlerdi.

Ustabaşı — yüzü buruşmuş deri parçası gibi, omuzları geniş bir adam — ona doğru yürüdü.

“Geç kaldın,” dedi.

“Buradayım,” diye karşılık verdi Sipan.

Adam homurdandı. “Bugün beton karışımı. Sen de taşıyorsun. Ne sanat, ne felsefe.”

“Ne dersen onu yaparım.”

“Bu yeni olur.”

Sipan gülümsedi. Ustabaşı onu pek sevmezdi ama saygı duyardı. Sipan şikâyet etmeden çalışırdı ve gerektiğinde sessiz kalmayı bilirdi.

Eldivenlerini taktı, çuvalları taşımaya başladı. Beton ayakkabılarına yapışıyor, toz tenine siniyor, güneş yavaşça kaba inşaatın kenarından yükseliyordu. İş tekdüze olsa da Sipan tekdüzeliği severdi. Dürüsttü. Ondan sadece güç ve sabır isterdi.

Yanında Emir adında genç bir adam çalışıyordu. Yeniydi, gergindi, sürekli telefonla uğraşıyor, sürekli konuşuyordu.

“Abi, yemin ederim dayanamıyorum,” dedi Emir bir çuvalı kaldırırken. “Ben daha iyisini istiyorum. Planlarım var.”

“Ne planları?” diye sordu Sipan.

“Zengin olacağım.”

“Nasıl?”

“Bilmem. Ama olacağım.”

Sipan başını salladı. Emir’i seviyordu. Kaostu ama canlı bir kaos.

Öğle vakti mola verildi. Adamlar ters çevrilmiş kovaların, paletlerin, yerin üzerine oturdular. Sipan biraz uzakta oturup defterini açtı. Kesişen, sonra ayrılan çizgiler çizdi. Hiç buluşmayan yollar gibi bir desen.

11

Ustabaşı yanına geldi.

“Bu ne?” diye sordu.

“Berlin.”

Adam sayfaya baktı. “Örümcek ağına benziyor.”

“Öyle zaten.”

“Ve sen örümcek misin?”

“Hayır. Ben rüzgârım.”

Ustabaşı başını salladı. “Tuhafsın, Sipan.”

“Biliyorum.”

“Ama iyi çalışıyorsun.”

“Biliyorum.”

Adam uzaklaştı. Sipan defteri kapattı.

Öğleden sonra sesler yükseldi. İki işçi küçük bir mesele yüzünden birbirine bağırmaya başladı. Emir karıştı, karışmaması gerektiği hâlde. Ustabaşı da bağırdı. Bir anlığına inşaat, seslerin, öfkenin ve tozun kaynayan bir tenceresine dönüştü.

Sipan durup izledi. Kendini bir parçası değil, bir gözlemci gibi hissediyordu. Çatışmalar ona matematik hatalarını hatırlatıyordu — insanlar çözülemeyen denklemleri çözmeye çalıştığında ortaya çıkan hatalar.

Tartışma yatışınca Sipan işe döndü. Taşıdı, karıştırdı, kürekledi. Güneş yavaşça indi, gölgeler uzadı.

Günün sonunda yorgundu ama sakindi. Fiziksel işin arındırıcı bir yanı vardı. Zihni boşaltırdı ve Sipan boşluğu severdi. Boşlukta yeni düşünceler filizlenirdi.

12

İnşaat alanından ayrıldı; elleri kirli, kıyafetleri tozla ağırlaşmıştı. Berlin onu seslerle, ışıklarla, kokularla karşıladı. Şehir başka bir sistemdi, başka bir kaos.

Sipan derin bir nefes aldı.

Şimdi nereye gideceğini bilmiyordu. Belki Janett'e. Belki Mira'ya. Belki kimseye.

Ama gün henüz bitmemişti. Ve Sipan, sabahı nasıl karşıladıysa akşamı da öyle karşılayan bir adamdı — plansız, korkusuz, hedefsiz.

Sadece kendisiyle.

5 – Rüyalarda Qamişlo

Gece, Sipan artık var olmayan bir sokağı rüyasında gördü. Geniş, tozlu bir sokaktı; yazın kızgın taş gibi kokan eski evlerle çevrili. Çocukken olduğu gibi çıplak ayakla yürüyordu ve bir yerlerde, arkasında, kardeşlerinin seslerini duyuyordu.

Ama rüyada o sesler tuhaf biçimde bozulmuştu — sanki başka bir zamandan gelen yankılar gibiydi.

Büyüdüğü evin önünde durdu. Kapı yarı açıktı ve ardında karanlık vardı. Ne ses, ne hareket. Sadece sessizlik.

“Sipan,” dedi bir ses. Hemen anladı: annesinin sesiydi.

Cevap vermek istedi ama sesi yoktu. Kapıyı açmak istedi ama elleri taş kadar ağırdı.

Kapının ardındaki karanlık hareket etmeye başladı. Duman 13 gibi yayılan bir gölge.

Sipan uyandı.

Kalbi hızlı atıyor, nefesi yüzeyseldi. Kendisine ait olmayan bir yatakta, kendisine ait olmayan bir odada, kendisini tanımayan bir şehirde yatıyordu. Rüya, Qamişlo’nun tozu gibi üzerine yapışmıştı.

Yatağından doğrulup gözlerini ovuşturdu. Gece sakindi; açık pencereden uzak bir siren sesi geliyordu. Berlin hiçbir zaman tamamen sessiz olmazdı ama bazen uyuyan bir şehir gibi duyulurdu.

Sipan kalkıp pencereye yürüdü. Gökyüzü siyah, sokaklar boştu. Birkaç ışık titriyordu; sanki birazdan sönecekmiş gibi.

Annesini düşündü. Gülümsediğinde bile içinde bir hüznü taşıyan bakışını. Babasını düşündü; az konuşan ama konuştuğunda sözleri hüküm gibi olan adamı. Kardeşlerini düşündü; belki onu çoktan unutmuşlardı.

Neden hiç haberleşmediğini bilmiyordu. Ya da belki biliyordu — ama düşünmek istemiyordu.

Arkasına bakmadan gitmişti. Ve bazı kapılar, kapattıktan sonra bir daha açılmazdı.

Defterini çıkarıp bir kelime yazdı:

Qamişlo.

Altına şunu yazdı:

Bıraktığım bir yeri neden rüyamda görüyorum?

Sayfaya baktı. Soru cevapsız kaldı.

14

Sabah olduğunda Sipan her zamankinden daha sessizdi. Kahvesini ayakta içti; tadı yoktu, düşüncesi yoktu. Rüyanın görüntüleri hâlâ zihninde sis gibi asılı duruyordu.

Sokağa çıktı. Berlin uyanmıştı; gürültülü, sabırsız, aceleci. İnsanlar yanından hızla geçiyor, arabalar korna çalıyor, bir köpek havlıyordu.

Sipan durup gökyüzüne baktı. Kapının ardındaki gölgeyi düşündü. Annesinin sesini. Artık var olmayan o sokağı.

Bu rüyanın sıradan bir rüya olmadığını biliyordu. Geri dönen bir anıydı — çünkü bir şey istiyordu.

Belki bir cevap. Belki bir karar. Belki sadece dikkat.

Sipan derin bir nefes aldı. Yürümeye devam etti.

Ama biliyordu: Qamişlo yeniden içinde uyanmıştı. Ve kolay kolay susmayacaktı.

6 – Gece Serserilerin Olur

Akşam, Berlin’in üzerine ağır bir perde gibi indi ve Sipan şehrin değiştiğini hissetti. Gündüzleri Berlin gürültülüydü, telaşlıydı, onu bastıran seslerle doluydu. Ama gece olunca şehir yumuşardı, geçirgen olurdu. Gündüz görünmeyen boşluklar açardı.

Sipan, Neukölln’de amaçsızca yürüdü. Sokaklar yağmurdan parlıyordu, lambalar asfaltın üzerine sarı halkalar bırakıyor, barlardan boğuk müzik yükseliyordu. Bu saatleri severdi. Gece, kimsenin soru sormadığı bir yerdi.

Açık kapısı olan bir Späti’nin önünde durdu. İçeride kulaklık takmış bir adam oturuyordu; Sipan içeri girince başını bile kaldırmadı. Sipan bir şişe su aldı, aslında susamamıştı. Sadece elinde bir şey olsun istiyordu — onu şimdiye bağlayan bir şey.

15

Sokağa çıktığında telefonu titredi. Janett’ten bir mesaj:

“Kotti. Arka avlu. Gel.”

Sipan gülümsedi. Janett gecenin kendisi gibiydi — öngörülemez, özgür, biraz tehlikeli.

Yola koyuldu. Kotti’ye yaklaştıkça sesler çoğaldı. Bir adam gitar çalıyordu, iki genç tartışıyordu, bir çift dünyanın sonu geliyormuş gibi öpüşüyordu. Berlin bir kaleidoskoptu ve Sipan içinde sabit yeri olmayan bir parçacık gibi hareket ediyordu.

Arka avlu yine ışıklarla doluydu. Mira, ıslak betonun üzerinde çıplak ayakla dans ediyordu; hareketleri hem yumuşak hem keskin. Janett bir merdivende oturmuş sigara içiyordu, gözleri yarı kapalı.

“Kötü uyumuş gibisin,” dedi, ona bakmadan.

“Rüya gördüm.”

“Neyle ilgili?”

“Qamişlo’yla.”

Janett gözlerini açtı. “Pek hoş bir rüya gibi gelmiyor.”

“Gürültülüydü.”

Başını salladı; sanki anlıyormuş gibi. Belki anlıyordu. Belki de anlamıyordu. Janett, soru sormaktan çok hissetmeyi seçen bir kadındı.

Mira yanlarına geldi; ayakları ıslaktı, saçları dağılmıştı. “Yine geldin,” dedi.

“Yalnız kalmak istemedim.”

“Bu şehirde kimse yalnız değildir,” dedi Mira. “Bazen sorun da budur.”

Yanına oturdu. Arkadaki müzik yavaş bir ritimdi; kalp atışı gibi.

“Dans etmek ister misin?” diye sordu Mira.

“Dans edemem.”

“Önemli değil.”

Sipan ayağa kalktı. Mira elini tuttu, onu avlunun ortasına götürdü. Sipan beceriksizce hareket ediyordu ama Mira gülmedi. Onun etrafında hafif, özgür bir şekilde döndü; sanki Sipan’ı bilmediği bir ritme çekiyordu.

Bir anlığına Sipan rüyayı unuttu. Qamişlo’yu unuttu. Kapının ardındaki karanlığı unuttu.

Sadece ışığın içinde bir bedendi; gece izin verdiği için hareket eden bir adam.

Müzik bitince Janett’in yanına oturdu. Janett ona uzun uzun baktı, dikkatle.

“Burada olma sebebin dans etmek değil,” dedi.

“Hayır.”

“Buradasın çünkü başka nereye gideceğini bilmiyorsun.”

Sipan başını salladı.

Janett elini Sipan’ın omzuna koydu. “O zaman kal. Gece serserilerin olur.”

Sipan gökyüzüne baktı. Bulutlar hızla geçiyordu; sanki 17
kaçıyorlardı.

Rüyanın geri geleceğini biliyordu. Ama bu gece uzaktaydı. Bu gece Berlin ona aitti.

Ve Berlin, yalnızlığı olan insanları kendine özgü bir şekilde kabul ederdi.

7 – Luna Dans Ediyor

Akşam, Berlin’in üzerine alışılmadık bir sıcaklıkla çöktü ve Sipan şehrin bu sıcaklığın altında titrediğini hissetti. Her şeyin mümkün görüldüğü gecelerden biriydi — ya da en azından mümkünmüş gibi davranan gecelerden. Janett ona, daha sonra biriyle buluşacaklarını yazmıştı. Özel biri. “Farklı” biri, demişti.

Sipan “farklı”nın ne demek olduğunu bilmiyordu ama yine de peşinden gitti.

Arka avlu bu kez insanlarla doluydu. Daha fazla ışık, daha fazla ses, daha fazla kaos. Mira dans etmiyordu — bir masanın üzerinde oturmuş, sanki sadece kendisinin görebildiği bir sahneye hazırlanır gibi makyaj yapıyordu. Janett yanında duruyor, sigara içiyor ve Sipan'ın tanımadığı biriyle konuşuyordu.

Sonra onu gördü.

Luna.

Avlunun ortasında duruyordu; sanki mekân ona aitmiş gibi. Uzun, koyu renk saçları ışıktaki sıvı metal gibi parlıyordu. Siyah, sade bir elbise giymişti ama onun üzerinde bir vaat gibi duruyordu. Gözleri parlaktı, neredeyse gümüş gibi, ve hareket etmiyordu — bekliyordu.

Janett, Sipan'a el etti. “Bu Luna,” dedi. “Bu gece dans edecek.”

18

Luna ona baktı. Merakla değil, sorgulayarak değil — sanki onu zaten tanıyormuş gibi.

“Sen Sipan'sın,” dedi.

“Evet.”

“Senin hakkında duydum.”

“Yalnızca kötü şeyler mi?”

“Yalnızca ilginç şeyler.”

Gülümsedi. Flört etmeyen, davet eden bir gülümsemeydi.

Müzik başladı. Yavaş, derin bir ton; sis gibi yayılan bir ses. Luna avlunun ortasına adım attı. İnsanlar sustu. Mira bile makyaj yapmayı bıraktı.

Luna hareket etti.

Mira gibi değil, Sipan'ın tanıdığı diğer dansçılar gibi hiç değil. Sanki havayla konuşuyordu. Kelime gerektirmeyen bir hikâye anlatıyordu.

Kolları çizgiler çiziyor, adımları yumuşak ama kesin bir ritimle ilerliyordu. Döndü ve bir anlığına havada süzölüyor gibiydi. Müzik hızlandı, Luna tereddüt etmeden ona uydu.

Sipan izledi. Dansı anlamazdı ama örüntüleri anlardı. Ve Luna, kaybolmadan sürekli değişen bir örüntüydü.

Janett fısıldadı: “Unutmak için dans eder.”

“Neyi?”

“Her şeyi.”

Müzik bittiğinde Luna durdu. Sanki dans etmemiş, uyumuş gibi sakın nefes alıyordu. İnsanlar alkışladı; bazıları yüksek sesle, bazıları sessizce. Luna sadece Sipan'a baktı.

19

“Çok düşünüyorsun,” dedi.

“Her zaman düşünürüm.”

“Bu bir sorun.”

“Kimin için?”

“Senin için.”

Ona doğru yürüdü, yanına oturdu. “Düşünen erkekleri severim,” dedi. “Ama hisseden erkekleri daha çok severim.”

“Ben de hissediyorum.”

“Neyi?”

“Senin farklı olduğunu.”

Luna güldü. Hafif, sıcak bir kahkahaydı. “Herkes bunu söyler. Ama kimse ne demek olduğunu bilmez.”

“Ben bilmiyorum. Ama görüyorum.”

Uzun süre ona baktı. “Sen bir serserisin,” dedi. “Ama sadece sokaklarda değil. İçinde de.”

Sipan bunun iltifat mı, yoksa eleştiri mi olduğunu bilmiyordu. Belki ikisiydi.

Janett yanlarına geldi, diğer tarafa oturdu. “Anlaşıyorsunuz,” dedi memnuniyetle.

“Anlaşmıyoruz,” dedi Luna. “Ama anlaşabiliriz.”

Mira da yanlarına geldi; Luna’ya hem hayranlık hem kıskançlık taşıyan bir bakış attı. “Onu büyüledin,” dedi Mira.

“Ben kimseyi büyülemem,” dedi Luna. “Sadece olduğum gibi olurum.”

Sipan üç kadına baktı. Janett — ateş. Mira — su. Luna — rüzgâr.

Her biri kendi tarzında gösterişli kadınlardı. Ve o, Sipan, planı olmayan adam, onların arasında oturuyordu; çözemediği bir denklemin ortasındaki bir nokta gibi.

Ama çözmek istemiyordu. Yaşamak istiyordu.

Gece sıcaktı. Müzik yeniden başladı. Ve Luna, tekrar dans etmek için ayağa kalktı.

8 – Asla Göndermediği Mektup

Sabah, Sipan uyandığında solgundu; neredeyse saydam bir ışık yarı açık pencereden içeri süzülüyor, odadaki tozu küçük, süzülen gezegenler gibi gösteriyordu. Luna, Janett ve Mira’yla geçen gece hâlâ kemiklerinde hissediliyordu — ağır değil, karar veremeyen bir yankı gibi; kalmak mı, yoksa kaybolmak mı istediğini bilmeyen bir ses.

Dizlerini göğsüne çekip oturdu ve dinledi. Berlin bu erken saatlerde başka bir varlıktı. Daha sessiz. Daha çekingen. Neredeyse kırılmış.

Bir araba geçti, uzakta cam kırıldı, bir kuş bu şehre ait olmayan bir şarkı söyledi. Sipan derin bir nefes aldı. Qamişlo rüyası yine oradaydı; görüntü olarak değil, his olarak — kabuslarının arkasında bir baskı, zihninin kıyısında bir gölge.

Ayağa kalktı, küçük masaya yürüdü. Üzerinde defteri duruyordu. Yanında, dün akşam Späti'den aldığı buruşuk bir kâğıt. Oturdu, kalem eline aldı ve yazmaya başladı.

Mê... Durdu. Kelime yabancı geldi. “Mama.”

Yazmaya devam etti.

21

Neden yazdığımı bilmiyorum. Belki dün gece rüya gördüğüm için. Belki seni özlediğim için. Belki de senin hakkında düşünmediğimde kim olduğumu bilmediğim için.

Durdu. Kelimeler kara üzerindeki izler gibiydi — belirgin ama geçici.

Devam etti.

Berlin büyük. Bazen fazla büyük. İnşaatta çalışıyorum. Arkadaşlarım var, sanırım. Dans eden, yazan, yaşayan kadınlar var — her günü bir ateş gibi yaşayan kadınlar. Onlara ait olup olmadığımı bilmiyorum. Ama beni bırakmıyorlar.

Kalem bıraktı. Elleri hafifçe titriyordu.

Devam etti.

Qamişlo'yu gördüm rüyamda. Seni. Evi. Kapıyı. Geri dönüp dönemeyeceğimi bilmiyorum. Ya da dönmem gerekip gerekmediğini.

Satırlara baktı. Dürüsttüler. Fazla dürüst.

Son cümleyi yazdı.

Eğer beni özölüyorsan, üzgünüm. Eğer beni unuttuysan, yine üzgünüm.

Sipan kalemi bıraktı. Mektubu okudu. Bir kez. İki kez. Üç kez.

Sonra kâğıdı yavaşça, dikkatle katladı; sanki kırılğan bir şeymiş gibi. Montunun iç cebine koydu.

22

Göndermeyecekti. Bunu biliyordu. İlk cümleyi yazmadan önce bile biliyordu.

Bazı mektuplar bir yere ulaşmak için yazılmaz. Bazı mektuplar sadece yazılmak içindir. İnsan kendini duysun diye.

Ayağa kalktı, sokağa çıktı. Hava serindi, berraktı, tazeydi. Berlin uyanmıştı ama henüz gürültülü değildi.

Kotti'ye doğru yürüdü, amaçsızca. Şehir kahve, yağmur ve ihtimaller kokuyordu.

Bir trafik ışığında beklerken telefonu titredi. Luna'dan bir mesaj:

“Sonra uğra. Sana bir şey söylemem gerek.”

Sipan'ın içinde bir şey sıkıştı. Luna, “bir şey söylemesi gereken” bir kadın değildi. Konuştuğunda, söylediği her cümle bir yere dokunurdu.

Telefonu cebine koydu. Ceketinin içindeki mektup hafifçe hışırdadı.

Yürümeye devam etti. Gün başlamıştı. Ve Luna'nın ona söyleyeceği şeyin onu değiştirebileceğini biliyordu.

Belki onunla ilgili bir şey. Belki Luna'yla ilgili bir şey. Belki de aralarında duran o görünmez, titreşen şeyle ilgili — adını koyamadığı o şeyle.

Mektup göğsüne bastırıyordu. Kimsenin görmediği bir ağırlık.

Sipan derin bir nefes aldı. Hazırdı.

23

9 – *Duyguların Matematiği*

Öğleden sonra sıcaktı, ama dostça değildi. Sıcaklık sokakların üzerine ağır bir örtü gibi çökmüş, sanki asfaltın içine işlemişti. Sipan yavaş yürüyordu, neredeyse dikkatle; sanki onu izleyen bir şehrin içinden geçiyormuş gibi. Ceketinin içindeki mektup her adımda hafifçe hışırdıyordu — kimsenin görmediği gizli bir eşlikçi, sessiz bir ağırlık.

Luna, Janett ve Mira'nın sık sık bulunduğu arka avluya ulaştı. Bugün avlu boştu. Işıklar kapalıydı, sessizlik sis gibi yoğun bir tabaka oluşturunuyordu. Sadece Luna oradaydı; avlunun ortasında duruyor, sanki onu bekliyormuş gibi.

Başta ona bakmadı. Gözleri yerdeydi, gökyüzünü yansıtan küçük bir su birikintisine dalmıştı. Sipan yaklaşınca başını kaldırdı.

“Geldin,” dedi.

“Gelmemi söyledin.”

“Ben çok şey söylerim.”

Sipan durdu. Aralarındaki hava ağırdı ama rahatsız edici değildi. Daha çok önemli bir şeyi saklayan bir boşluk gibiydi.

Luna bir adım yaklaştı. “Dün farklı görünüyordun,” dedi. “Bir şey taşıyormuş gibi.”

“Belki.”

“Qamishlo’dan bir şey.”

Sipan’ın göğsü sıkıştı. “Rüya gördüm.”

“Biliyorum.”

“Nereden?”

“Gözlerinde taşıyordun.”

Arka avluya açılan eski merdivene oturdu. Sipan da yanına oturdu. Sessizlik boş değildi — ikisinin de söylemediği şeylerle doluydu.

“Bir mektup yazdım,” dedi Sipan, sesi alçak.

“Kime?”

“Anneme.”

Luna başını salladı; sanki beklediği cevap buydu. “Ve?”

“Göndermeyeceğim.”

“Neden?”

“Ulaşması gerekip gerekmediğini bilmiyorum.”

Luna uzun süre ona baktı. Gözleri parlaktı ama soğuk değildi. “Bazen mektupları alıcı için yazmazsın,” dedi. “Kendin için yazarsın.”

“Biliyorum.”

“Ve bazen yine de gönderirsin.”

Sipan sustu. Rüzgâr yerdeki bir plastik torbayı hafifçe sürükledi; sanki dans ediyordu.

Luna elini Sipan’ın elinin üzerine koydu. “Çok düşünüyorsun,” dedi. “Duyguları denklem gibi çözmeye çalışıyorsun.”

“Duygular kaotiktir.”

“Hayır.” Gülümsedi. “Duygular da bir örüntüdür. Sadece kâğıda çizdiğin türden değil.”

Sipan ona baktı. “Örüntüleri anlarım.”

“Kendi örüntülerini anlamazsın.”

Bir şey söylemek istedi ama Luna elini kaldırdı. “Bir sorum var,” dedi. “Ve cevap vermeden önce düşünmeni istemiyorum.”

“Ne sorusu?”

Biraz öne eğildi. Sesi bir nefes kadar hafifti.

“Sipan, sen neden kaçıyorsun?”

Cümle onu bir darbe gibi vurdu. Gürültülü değildi, acımasız değildi — ama kesindi. Uzun süre görmezden gelinen bir matematik gerçeği gibi.

Sipan ellerine baktı. İnşaattan kirlenmişti ama Luna’nın kastettiği kir bu değildi.

Nefes aldı. Verdi. Aldı. Verdi.

“Bilmiyorum,” dedi sonunda.

“Biliyorsun,” dedi Luna. “Sadece söylemek istemiyorsun.”

Aralarındaki sessizlik daha da yoğunlaştı. Sipan içinde bir şeyin hareket ettiğini hissetti — yavaş, ağır, derin bir kuyunun dibine inen bir taş gibi.

“Belki kaçıyorum,” dedi fısıltıyla, “çünkü hiçbir yerde kalamayacağımdan korkuyorum.”

Luna başını salladı. “Bu bir başlangıç.”

Ayağa kalktı. “Gel,” dedi. “Birazdan dans edeceğim. Ve sen izleyeceksin. Düşünmeden. Sadece hissederek.”

Sipan da ayağa kalktı. Ceketindeki mektup yine hışırdadı. Sessiz ama inatçı bir ses.

Luna’nın dans ettiği odaya doğru yürüdü. Işıklar loştu, hava sıcaktı, müzik yavaş bir kalp atışıydı.

26

Ve Luna dans etmeye başladığında, Sipan ilk kez bazı örüntülerin kafayla değil, kalple okunması gerektiğini anladı.

10 – *Kavga*

Akşam, söylenmemiş bir söz gibi ağırdı. Sıcak bir rüzgâr sokaklardan geçiyordu ama Sipan neredeyse hissetmiyordu. Arka avluya gidiyordu — Luna’nın dans ettiği, Janett’in sigara içtiği, Mira’nın ışığa dönüştüğü yere. Ama bugün attığı her adım, ince bir buz tabakasının üzerinde yürüyormuş gibi geliyordu.

Avluya girdiğinde bir şeyin farklı olduğunu hemen anladı. Işıklar açıldı ama sert, huzursuz bir parlaklıkla yanıyordu. Müzik yüksekti ama ritimsizdi — tökezleyen bir kalp gibi.

Janett avlunun ortasında duruyordu; kolları göğsünde, parmakları arasında yarıya kadar yanmış bir sigara. Mira masanın üzerinde oturmuş, dizlerini kendine çekmiş, bakışları sertleşmişti. Luna biraz uzakta duruyor, ellerini saçlarına götürmüş, sanki kaçan bir düşüncüyü yakalamaya çalışıyordu.

Sipan durdu. Hava elektrik yüklüdü. Kıvılcımlarla dolu bir oda — sadece bir kıvılcımın ateşe dönüşmesini bekleyen bir yer.

“Geç kaldın,” dedi Janett. Sesi keskin, alışılmadık derecede sertti.

“Buradayım,” dedi Sipan sakın bir tonla.

“Her zaman bu cevaplar,” diye tısladı Janett. “Her zaman bu kaçış.”

Mira ona baktı; gözleri karanlık, suçlayan. “Luna’nın kafasını karıştırdın.”

“Hiçbir şey yapmadım.”

“İşte sorun da bu,” dedi Janett. “Hiçbir şey yapmıyorsun. Her şeyi kendi hâline bırakıyorsun.”

Sipan içinde bir şeyin gerildiğini hissetti. “Ne oluyor?”

Luna öne çıktı. “Onlar, bizimle oynadığını düşünüyor.”

“Ben oynamıyorum.”

“Oynuyorsun,” dedi Mira. “İstediğinde geliyorsun. İstediğinde gidiyorsun. Ne hissettiğini hiç söylemiyorsun. Bir gölge gibisin.”

“Ben gölge değilim.”

“O zaman öyle davranma,” dedi Janett.

Sözler onu vurdu. Bir yumruk gibi değil — açık bir kapıdan içeri giren soğuk bir rüzgâr gibi.

“Ben... çabalıyorum,” dedi Sipan.

“Hiçbir şey için çabalamıyorsun,” diye kesti Janett. “Sadece düşünüyorsun. Analiz ediyorsun. Gözlemliyorsun. Ama hiçbir zaman gerçekten burada değilsin.”

Luna ona baktı; bakışı sert değildi, acı doluydu. “Sana bir soru sordum,” dedi yumuşak bir sesle. “Cevap verdin. Ama konuşmadın. Saklandın.”

“Korktuğumu söyledim.”

“Evet,” dedi Luna. “Ama neden korktuğunu söylemedin.”

Sipan, günün sıcaklığının içinde yükseldiğini hissetti. “Siz benden sahip olmadığım cevapları istiyorsunuz.”

“O zaman bul,” dedi Mira. “Ya da burada olmayı bırak.”

28

Janett bir adım yaklaştı. “Biz senin kararsızlığın için bir sahne değiliz.”

“Kararsız değilim.”

“Öylesin,” dedi Luna. “Acıttığı yere gitmeyen bir adamsın.”

Sözler derine indi. Sipan içinde bir şeyin çözüldüğünü hissetti — uzun zamandır sıkı duran bir düğüm gibi.

“Beni anlamıyorsunuz,” dedi.

“O zaman kendini anlat,” dedi Janett.

“Anlatamam.”

“Neden?” diye sordu Luna.

“Konuşmaya başlarsam kim olduğumu bilmiyorum.”

Sessizlik. Ağır. Yoğun.

Mira ayağa kalktı. “Ben bunu kaldıramam,” dedi. “Yarısı burada olan biriyle değil.”

Janett sigarasını yere attı. “O zaman git.”

Sipan Luna’ya baktı. Gözleri yumuşaktı ama acıyla doluydu.

“Ben istemedim...” diye başladı.

“Bazen istemek yetmez,” dedi Luna.

Dün bir yuva gibi görünen avlu, bugün onu dışarı atan bir yer olmuştu. Dünya daraldı, küçüldü.

“Belki gitmeliyim,” dedi Sipan.

Janett başını salladı. “Evet.”

Mira başka tarafa baktı. Luna ona baktı — uzun, derin, sanki onu tutmak istiyor ama artık tutamıyormuş gibi.

“Sipan,” dedi Luna, sesi neredeyse fısıltı. “Bazen bir şeyi 29 kaybedersin, çünkü onu tutmazsın.”

Sipan başını eğdi. Ceketindeki mektup hışırdadı. Sessiz, hüzünlü bir ses.

Arkasını döndü ve yürüdü. Yavaş. Ağır. Her adım bir veda.

Gece sıcaktı. Ama Sipan üşüyordu.

Bir şeyi kaybettiğini biliyordu. Hiç tam sahip olmadığı ama önem verdiği bir şeyi.

Ve Berlin — bu büyük, acımasız şehir — arkasında kapanan bir kapı gibi oldu. Bir daha açılmayacak bir kapı.

11 – Kış

Kış birden gelmedi. Sızdı. Sokaklara, pencere çerçevelerine, insanların düşüncelerine usulca yerleşti. Ve bir gün, Sipan fark

etmeden, oradaydı — her hareketi ağırlaştıran soğuk, sessiz bir yoldaş.

Berlin kışın başka bir şehirdi. Renkler kaybolurdu. Sesler boğulur, yumuşardı. İnsanlar, yuvalarına çekilen hayvanlar gibi içlerine kapanırdı.

Ve Sipan — serseri, hayatın sanatçısı, plansız adam — soğuğu sadece derisinde değil, içinde hissediyordu.

Kavgadan beri arka avluya gitmemişti. Ne Janett'e. Ne Mira'ya. Ne Luna'ya.

İki kez denemişti — avlunun yakınlarına kadar gitmiş, kapıya ulaşmadan geri dönmüştü. Üç kadının sözleri, kırağı gibi peşinden geliyordu: keskin, berrak, acımasız.

30

Daha çok çalıştı. İnşaat soğuktu ama iş sıcaktı. Boş kalacak saatleri dolduruyordu. Kaybettiği şeyi unutturuyordu.

Ama geceler ağırdı.

Kötü uyuyor, çoğu zaman hiç uyumuyordu. Bazen saatlerce pencerenin önünde oturup karın yağışını izliyordu — yavaş, sessiz, kalmakla yok olmak arasında kararsız bir anı gibi.

Bir akşam, rüzgâr sokaklarda kırbaç gibi esip lambalar titrerken, Sipan Neukölln'de yürüdü. Elleri ceplerine gömülü, nefesi küçük bulutlar oluşturuyor, hemen yok oluyordu.

Bir vitrinin önünde durdu. İçeride renkli kumaşlar, parıltılı elbiseler vardı — Mira'yı hatırlatan şeyler. Onu gözünün önünde gördü: dans ederken, gülerken, onu çözmek istediği bir bilmece gibi bakarken.

Sonra Luna'yı gördü. Hareketlerini, konuşmasını, tek bir soruyla onu savunmasız bıraktığı anı.

Ve Janett'i. Ateşli, doğrudan, sabırsız. Onu seven ama kararsızlığına tahammül edemeyen kadın.

Kar yoğunlaştı. Sipan yürümeye devam etti.

Kanala ulaştı. Su siyah, neredeyse hareketsizdi. Köprü boştu. Yalnızca bir bisiklet vardı; terk edilmiş, yarı karla kaplı. Sipan korkuluğa yaslandı ve karanlığa baktı.

Ceketindeki mektup hışırdadı. Çıkardı. Kâğıt yumuşamış, kenarları kıvrılmıştı.

Okumadı. Gerek yoktu. Kelimeleri ezbere biliyordu.

Rüzgâr güçlendi. Sipan gözlerini kapadı.

Qamişlo'yu düşündü. Rüyasındaki sokağı. Yarı açık kapıyı. Ardındaki gölgeyi.

31

Berlin'i düşündü. Arka avluyu. Üç kadını. Kaybettiği sıcaklığı.

Kendini düşündü. Her yerde olan ama hiçbir yerde kalmayan adamı.

Kar omuzlarına düştü. Soğuk. Yumuşak. Kaçınılmaz.

Sipan gözlerini açtı. Mektubu tekrar cebine koydu. Döndü ve yürüdü.

Kış, ikinci bir gölge gibi peşinden geliyordu. Ama Sipan biliyordu: hiçbir kış sonsuza kadar sürmez. Ve bazı soğuklar, yeni bir şeyin filizlenmesi için gereklidir.

Ne olacağını bilmiyordu. Ama yürümek zorunda olduğunu biliyordu. Adım adım. Gün gün.

Kış gelmişti. Ve Sipan hâlâ yoldaydı.

Sabah berraktı; keskin bir berraklık, sanki gece şehri soğuk suyla yıkamış gibiydi. Sipan, bir arkadaşının önerdiği yeni inşaatın önünde duruyordu. Büyük bir proje, birkaç kat, kış göğüne beton bir iskelet gibi yükselen bir yapı.

Üşüyordu. Ama buradaydı. Ve bu, son haftalarda başardığından daha fazlasıydı.

Ustabaşı — eskisinden farklı, sakın gözlü, sakalı kırağıyla beyazlamış bir adam — ona baktı, kısa bir süre süzdü ve başını salladı.

“Sen Sipan’sın?”

“Evet.”

“Bana iyi çalıştığını söylediler.”

“Çalışırım.”

Adam gülümsedi. “Bu yeter.”

Sipan eldiven, bir mont ve bir görev aldı. Üçüncü katta çelik kirişleri sabitlemeye yardım edecekti. Ağır iş. Tehlikeli iş. Düşünmeye izin vermeyen iş.

Bunu seviyordu.

Rüzgâr açık katlardan sertçe esiyor, metal ve kar kokusunu taşıyordu. Sipan dikkatle çalıştı; adım adım, tutuş tutuş. Soğuk parmaklarını ısıırıyordu ama umursamıyordu. Acıtan şeyleri görmezden gelmekte iyiydi.

Yanında yaşlı bir adam çalışıyordu: Hasan, Silêmanîli bir Kürd. Az konuşuyordu ama Sipan bir kirişi kaldırırken sessizce yardım etti.

Bir saat sonra Hasan konuştu: “Sen Rojava’dansın.”

Sipan başını salladı.

“Duyuluyor.”

“Az konuşuyorum.”

“O da duyuluyor.”

Çalışmaya devam ettiler. İşin ritmi bir kalp atışı gibiydi — düzenli, sakinleştirici, gerekli.

Öğle molasında Sipan bir paletin üzerine oturup plastik bir bardaktan sıcak çay içti. Hasan yanına oturdu.

“Gözlerinde bir şey var,” dedi Hasan.

“Ne?”

“Kış.”

Sipan hafifçe gülümsedi. “Bende çok kış var.”

“Kış geçer.”

“Bazen kalır.”

33

Hasan ona uzun, sakın bir bakış attı. “Ancak sen tutarsan kalır.”

Sipan sustu. Çay sıcaktı ama onu ısıtmıyordu.

Öğleden sonra iş zorlaştı. Bir giriş yeniden hizalanmalıydı ve Sipan rüzgârda sallanan dar bir platforma tırmandı. Sıkıca tutundu; yüksekliği, soğuğu, tehlikeyi hissetti.

Ve birden — bir an, tek bir an — uzun zamandır hissetmediği bir şey hissetti.

Berraklık.

Barış değil. Mutluluk değil. Ama berraklık.

Buradaydı. Çalışıyordu. Yaşıyordu. Düşmüyordu.

Kiriş sonunda yerine oturduğunda aşağı indi. Ellерinin titremesi korkudan değildi — yorgunluktandı.

Ustabaşı omzuna vurdu. “İyi iş.”

Sipan başını salladı. Ağır hissediyordu ama boş değil.

İş günü bittiğinde bir süre durdu ve kaba inşaata baktı. Güneş alçaktı, betonun üzerine uzun gölgeler düşürüyordu. Gökyüzü açıktı, neredeyse mavi.

Arka avluyu düşündü. Janett’i. Mira’yı. Luna’yı.

Kavgayı. Kış. Ceketindeki mektubu.

Mektubu çıkardı. Baktı. Açtı.

Sonra ikiye böldü. Sonra dörde. Sonra sekize.

Kâğıt parçaları kara düştü. Sessizce. Yumuşakça. Küçük, beyaz kuşlar gibi.

Sipan derin bir nefes aldı. Kış hâlâ oradaydı. Ama artık içinde yalnız değildi.

Arkasını döndü ve yürüdü. Yavaşça. Ama kararlı.

Yeni inşaat arkasında yükseliyordu — tamamlanmamış bir bina, bir vaat, bir başlangıç.

Ve Sipan biliyordu: hâlâ yoldaydı. Ama belki, çok belki, bu kez bir şeyden kaçmıyordu.

Bir şeye doğru yürüyordu.

Epilog – *Sipan Sabah Işığında*

Sabah sakindi. Ne gecenin sessizliği ne kışın sessizliği — başka bir sessizlikti bu; şehrin üzerine ince bir tül gibi yayılan, her şeyi yumuşatan bir sessizlik. Berlin, sanki biri dünyanın renklerini yeniden karıştırmış gibi, parlak ve neredeyse narin bir ışığın altındaydı.

Sipan, Spree'nin üzerindeki bir köprünün üzerinde duruyordu. Kar erimişti; sadece ince kalıntılar korkuluklara tutunmuştu. Altındaki su karanlıktı ama sakindi. Bir kuş yüzeyin üzerinden uçu; sanki yalnızca kendisinin görebileceği bir çizgi çekiyordu.

Sipan öne eğildi, elleri soğuk metale kenetlenmişti. Derin bir nefes aldı. Hava berraktı, tazeydi, neredeyse tatlıydı.

Kışı düşündü. Onu yutan geceleri. İkinci bir gölge gibi peşinden gelen soğuğu.

Yeni inşaatı düşündü. Hem korkutan hem özgürleştiren yüksekliği. Hasan'ı düşündü; kışın ancak insan onu tutarsa kaldığını söyleyen adamı.

Parçaladığı mektubu düşündü. Kelimeleri şimdi bir yerlerde 35
karın içinde yatıyordu; belki rüzgâr çoktan alıp götürmüştü, belki hâlâ oradaydı. Rüyasındaki yarı açık kapıyı düşündü.

Ve üç kadını düşündü. Janett — onu zorlayan ateş. Mira — onu yansıtan su. Luna — onu hareket ettiren rüzgâr.

Onları tekrar görüp görmeyeceğini bilmiyordu. Görmesi gerekip gerekmediğini de bilmiyordu. Ama onların, nerede durduğunu anlaması için yürümesi gereken bir yolun parçası olduğunu biliyordu.

Güneş yükseldi. Işığı Sipan'ın yüzüne değdi — sıcak, dikkatli, dokunan bir el gibi.

Sipan gözlerini kapadı. Şehri duydu. Gürültülü değil, baskıcı değil — artık onu bastırmayan bir nefes gibiydi.

Hâlâ bir serseriydi. Hâlâ plansız bir adamdı. Hâlâ güne doğru yürüyen biriydi.

Ama bir şey değişmişti. Gürültülü değil, görünür değil — buzda açılan küçük bir çatlak gibi; suyun yeniden akmasına izin veren bir çatlak.

Gözlerini açtı. Spree parlıyordu. Yavaş ilerleyen bir tekne geçti; sanki hiç acele etmiyordu.

Sipan gülümsedi. Hafif, gerçek bir gülümseme.

Nereye gideceğini bilmiyordu. Belki inşaata geri. Belki bir kafeye. Belki henüz bilmediği bir sokağa.

Ama uzun zamandır ilk kez, bunun önemli olmadığını hissetti. Bugün değil. Şimdi değil.

36

Sabah ona aitti. Şehir ona aitti. Yolu ona aitti.

Ve Sipan — her yere ait olan ama hiçbir yere tam ait olmayan adam — yürümeye başladı. Bir şeyden kaçmak için değil. Bir şeye gitmek için değil.

Sadece devam etmek için.

Yürümeyen ama ışıkla birlikte gölgesi değişen bir dağ gibi.

Sipan gibi. Sabah ışığında.